

їздець поїхав на коні
В чужий, далекий край,
Та на прощання він мені
Сказав таке: «Прощай!

Не знаєш, хто я, звідки я,
Лише запам'ятай:
У кожного — любов своя
І свій найкращий Край!

Шануй чуже, своє люби
І дорожи своїм!»... —
І зник їздець, лише копит
Загук далекий грім.

Текст наводимо по книзі [Ярослав Паладій. Абетка з історії України](#) . — МП «Пам'ятки України». Київ, 1993.